

"Sen kendi kafana dünya yükünü yüklettirerek ehvâlini düşünüp merak etme." cümlesini izah eder misiniz?

"Hem der: Ey insan! Sen kendine mâlik değilsin. Sen, kudreti nihayetsiz bir *Kadîr*, rahmeti hadsiz bir *Rahîm Zât-ı Zülcelâlin* memlûküsün. Öyleyse, sen kendi hayatını kendine yükleyip zahmet çekme. Çünkü hayatı veren Odur, idare eden de Odur. Hem dünya sahipsiz değil ki! Sen kendi kafana dünya yükünü yüklettirerek ehvâlini düşünüp merak etme. Çünkü onun sahibi *Hakîmdir, Alîmdir*. Sen de misafirsin; fuzulî olarak karışma, karıştırma."(1)

İnsanın kendi hayatını kendine yükleyip zahmet çekmesi, hakiki anlamda değil fikri ve psikolojik anlamdadır. Çünkü kainatta en küçük bir fiilin dahi hakiki sahibi ve yaratıcısı ancak ve ancak Allah'tır. İnsan icat ve yaratmadan yoksun ve acizdir. Değil insan kainattaki en büyük sebepler bile icat ve yaratmadan aciz ve yoksundur. Kainattaki bütün fiil ve icraatların tek yaratıcısı ve tek hakimi Allah'tır.

Lakin insan küfür ve gaflet sebebi ile haddini aşarak, bu İlahi yük ve sorumluluğu üzerine almaya çalışarak, bu ağır yükün altında kalbi ve ruhuna çok sıkıntı ve meşakkat çektiriyor. Halbuki iman ve tevekkül ile bütün işleri İlahi kudrete yükleyip havale etse, kalbi ve ruhu büyük bir oh çekecek, hadisatın baskı ve tazyikinden kurtulacaktır.

Evet, *kadere iman eden kederden emin olur*, hadiselerin yük ve baskısından kendini kurtarmış olur. Huzuru İlahide derinleşen ve meleke kesp eden birisi için, musibetler kendi başına hareket edemezler, ancak Allah'ın emri ve sevki ile hareket ederler.

Öyle ise Allah'ın takdir ettiği musibeti kim geri çevirebilir ya da takdir etmediği musibeti kim başına musallat edebilir, düşüncesi insan kalbine bir tatminlik ve genişlik veriyor. Bu da insan kalbinde bir emniyet ve tevekkül manasını tesis ediyor. Üstad Hazretleri bu manaya şu şekilde işaret ediyor:

" 'Zarar ve menfaat Onun elindedir. O hem Hakîmdir, abes iş yapmaz; hem Rahîmdir, ihsanı, merhameti çoktur.' diye itikad ettiğinden, her şeyde bir hazine-i rahmet kapısını bulur, dua ile çalar. Hem herşeyi kendi Rabbisinin emrine musahhar görür. Rabbisine iltica eder, tevekkül ile istinad edip her musibete karşı tahassun eder. İmânı ona bir emniyet-i tamme verir."

"Evet, her hakikî hasenat gibi, cesaretin dahi menbaı imandır, ubûdiyettir. Her seyyiat gibi cebânetin dahi menbaı dalâlettir. Evet, tam münevverü'l-kalb bir âbidi, küre-i arz bomba olup patlasa, ihtimaldir ki, onu korkutmaz. Belki, harika bir kudret-i Samedâniyeyi lezzetli bir hayretle seyredecek. Fakat, meşhur bir münevverü'l-akıl denilen kalbsiz bir fâsık filozof ise, gökte bir kuyrukluyıldızı görse, yerde titrer, 'Acaba bu serseri yıldız arzımıza çarpmasın mı?' der, evhâma düşer. (Bir vakit böyle bir yıldızdan Amerika titredi. Çokları gece vakti hanelerini terk ettiler.)"(2)

Dipnotlar:

(1) bk. [Sözler, Otuz İkinci Söz, Üçüncü Mevkıf](#)

(2) bk. [age., Üçüncü Söz.](#)